

déri színváltozású magyar tengert, a kedves, szép Fiume babérerdeit és ciprusfacsportjait elhagyva, az ijesztő Karszt-hegységen keresztül eljussanak az ő kíváncsatos hazájukba, a Duna-Tisza vidékére és a bérces Erdélybe.

(K. Nagy Sándor.)

A TÉLI ESTÉK.

Hova lett a tarka szivárvány az égről?
Hová lett a tarka virág a mezőkről?
Hol van a patakszaj, hol van a madárdal
S minden éke, kincse a tavasznak s nyárnak?
Oda van mind! csak az emlékezet által
Idéztetnek föl, mint halvány síri árnyak.
Egyebet nem látni hónál és fellegnél;
Koldússá lett a föld, kirabolta a tél.

Olyan a föld, mint a vén koldús, valóban,
Vállain fehér, de foltos takaró van,
Jéggel van foltozva, itt-ott rongyos is még,
Sok helyen kilátszik meztelen teste,
Ugy áll a hidegben s didereg... az inség
Vastagon van bágyadt alakjára festve.
Mit csinálna kinn az ember ilyen tájban?
Mostan ott benn szép az élet a szobában.

Áldja Istenét, kit Istene megáldott,
Adván néki meleg hajlékot s családot.
Milyen boldogság most a jó meleg szoba
S meleg szobában a barátságos család!
Most minden kis kunyhó egy tündérpalota,
Ha van benne rakni a kandallóra fát,
S mindenik jó szó, mely máskor csak a légbe
Röpül tán, most beszáll a szív közepébe.

Legkivált az esték ilyenkor mi szépek!
El sem hinnétek tán, ha nem ismernétek.
A családfő ott fenn ül a nagy asztalnál
Bizalmas beszédben szomszédal s komával;
Szájukban a pipa, előttiük palack áll
Megtelve a pince legrégibb borával;
A palack fenekét nem lelik, akárhogy
Iparkodnak... újra megtelik, ha már fogy.

Kínálgatja őket a jó háziasszony,
Ne félj, hogy tisztéből valamit mulasszon,
Hej, mert ő nagyon jól tudja, mit miképp kell,
A kötelességét ő jól megtanulta,

Nem bánik könnyen a ház becsületével.
 Nem is foghatják rá, hogy fösvény vagy lusta,
 Ott sűrög, ott forog s mondja minduntalan:
 „Tessék szomszéduram, tessék szomszéduram!”

Azok megköszönik s egyet hörpintenek
 S ha kiég pipájok, újra rátöltenek...
 És mint a pipafüst csavarog a légben,
 Akkép csavarognak szanaszét elméik
 És ami már régen elmúlt, nagyon régen,
 Összeszedegetik, sorra elregélik.
 Akitől nincs messze az élet határa,
 Nem előre szeret nézni, hanem hátra.

A kis asztal mellett egy ifjú s egy lányka,
 Fiatal pár, nem a múlt időt hányja.
 Mit is törődnének a multtal? Az élet
 Előttük nagyon még, nem a hátok megett;
 Lelkők a jövődő látkörébe tévedt.
 Merengve nézik a rózsafelhős eget.
 Lopva mosolyognak, nem sok hangot adnak,
 Tudja a jó Isten, mégis jól mulatnak.

Amott hátul pedig a kemence körül
 Az apró-cseprőség zúgva, zsibongva ül,
 Egy egész kis halom kisebb-nagyobb gyermek
 Kártyából tornyokat esinál... épít, rombol...
 Űzi pillangóit a boldog jelennek,
 Tegnapot felejtett, holnapra nem gondol, —
 Lám, ki hinné, mennyi fér el egy kis helyen,
 Itt van egy szobában mult, jövő és jelen!

Holnap kenyérsütés napja lesz, szítál a
 Szolgáló s dalolgat, behallik nótája.
 Csikorog a kútgém ott kinn az udvaron,
 Lovait itatj a kocsis éjtszakára.
 Húzzák a cigányok valami víg toron,
 Távolról hangzik a bőgő mormolása.
 És e különféle zaj ott benn a szobába.
 Összefoly egy csendes, lágy harmóniába.

Esik a hó, mégis fekete az utca,
 Nagy vastag sötétség egészen behúzta.
 Járó-kelő ember nem is igen akad,
 Egy-egy látogató megy csak hazafelé,
 Lámpája megvillan az ablakok alatt
 S fényét a sötétség hirtelen elnyelé.
 Eltűnik a lámpa, a benn lévők pedig
 Buzgón találgatják: vajjon ki ment el itt?

(Petőfi Sándor.)

